

The background is a dark green, almost black, space filled with various botanical illustrations. There are green leaves of different shapes and sizes, some with veins. There are clusters of small yellow and orange berries. There are several flowers, including pink tulips and yellow daffodils. A small yellow butterfly is visible in the upper right. The overall style is soft and illustrative.

NAPSAL
PETR ŠILHA

**VELIKONOČNÍ
★ TRADICE ★**

**9 PŘÍBĚHŮ
S VYSTŘIHOVÁNKAMI**

ILUSTROVALA
**TEREZIE
VAVROŠOVÁ**

bambóok



NAPSAL
PETR ŠILHA

**VELIKONOČNÍ
★ TRADICE ★**

**9 PŘÍBĚHŮ
S VYSTŘIHOVÁNKAMI**

ILUSTROVALA
**TEREZIE
VAVROŠOVÁ**



OBSAH

PRÁZDNINY U DĚDEČKA	5
O UKRADENÉM JARU	7
Pohádka pro Květnou neděli	
POMLÁCENÁ POMLÁZKA	12
Pohádka pro Modré pondělí	
BERÁNKŮV EXODUS	16
Pohádka pro Šedivé úterý	
O LEGENDÁRNÍM POKLADU	21
Pohádka pro Škaredou středu	
KONEC SVĚTA V MÁJOVÉ	28
Pohádka pro Zelený čtvrtek	
O TAJEMSTVÍ VELIKONOČNÍ JESKYNĚ	34
Pohádka pro Velký pátek	
O SMLouvĚ S ČERTEM	41
Pohádka pro Bílou sobotu	
O ZPRÁVĚ Z DALEKÉ ZEMĚ	47
Pohádka pro Boží hod velikonoční	
MASTIČKÁŘOVA SVATBA	55
Pohádka pro Velikonoční pondělí	
O PRAVÉM VÝZNAMU VELIKONOC	61

PRÁZDNINY U DĚDEČKA



ŽIL BYL JEDEN dědeček v chaloupce na kraji lesa nedaleko vesničky Sobíňov. Celé dny trávil v osamění, protože o svou ženu přišel před mnoha lety. A tak většinou rozjímal, poslouchal zpěv ptáků, zurčení lesní bystřiny, která mu tekla kousek pod chaloupkou, a užíval si jarní sluneční paprsky jemně laskající jeho starou tvář.

Klidné dny jeho stáří však momentálně narušovala vnoučata. Mladší Toník a starší Anička. Syn se snachou je tu před chvílí vyklopili z auta a odjeli kamsi na dovolenou. Ta bude podle Aničky nejspíš neuvěřitelně dobrodružná. Toník ale nechápal, jak na to přišla.

Podle něj bude strašlivě nudná. Párkrát s nimi totiž už na té jejich dovolené byli a on během ní zjistil, že máma s tátou obvykle jen leží někde na pláži a skoro týden se nepohnou. Občas do nich musel dloubnout prstem, aby se přesvědčil, že jsou stále naživu.

„Jaké tu máš heslo na wifi, dědo?“ zeptala se Anička najednou s mobilem v ruce.

Dědeček povytáhl obočí. „Wifi? Není tu ani signál.“

„No to snad ne!“ vykřikla Anička a v hrůze na telefon třeštila oči. „No jo! Ani čárka! Co je tohle za zapadlý kout světa, že tu není signál?“ bědovala, pobíhající po zahradě sem a tam,

s mobilem v natažené ruce. Když se unavila hledáním signálu, smutně hlesla: „A jak dáme rodičům vědět, že jsme v pořádku?“

„Chm...“ zamyslel se děda, „na návsi se občas signál zastaví, aby posbíral zprávy od mobilů. Pak ale zmizí a někdy se vrací hned, jindy až za pár dní. Záleží na počasí,“ odpověděl.

„To je přece nesmysl. Signál neodchází a nevrací se... jako nějaký pošťák! Prostě je, nebo není!“ odporovala Anička.

Dědeček pokrčil rameny. „V tom případě tady není.“

Podle rodičů byla Anička dost stará na to, aby měla vlastní mobilní telefon. Na což byla dívka náležitě pyšná a připadala si ve svých jedenácti letech docela dospěle. Podle Toníka, který zatím žádný neměl, protože mu bylo teprve šest, se jeho sestra poté, co dostala mobil, chovala dost často hloupě. Jako teď, když kvůli absenci signálu seděla uražená na lavičce před chaloupkou.

„Co tu budeme dělat? Celý týden!“ zeptala se nešťastně.

„Nikoliv týden... ale devět dní!“ připomněl jí děda. Anička protočila oči v sloup.

„Bez toho, abych mohla psát Kamče, Samče a Danče, to tu bude nekonečné!“

„Však ono vám to uteče. Jako všechno v ži-

votě,“ řekl starý pán a dodal. „Aspoň se tu konečně naučíte něco o Velikonocích.“

„O Velikonocích už vím všechno,“ odsekla Anička.

„A co třeba?“ zeptal se dědeček.

„Všechno možné...“ zaváhala vnučka. „Hlavně že kluci pobíhají s klackem v ruce a halekají básničky, celé ty svátky jsou vlastně docela hloupé,“ hádala Anička.

„Koleda ale není pravou podstatou Velikonoc. Stejně jako dárky nejsou to nejdůležitější na Vánocích,“ poučoval dědeček.

Toník se chvíli zamysleně mračil: „Mně ty svátky přijdou matoucí. Lidé barví vejčíka, chodí na koledy, pečou jidáše a beránky, mně to celé nejde dohromady. Přijde mi to jako nějaká bláznivá míchanice všeho možného.“

„A přesto je jedna věc, která všechny ty tradice spojuje,“ řekl dědeček laskavým hlasem.

„A to je?“ zeptal se chlapeček.

Starý pán pokrčil rameny. „No, to nejde jen tak říci. Budu vám vyprávět pár příběhů. Díky nim lépe pochopíte, o čem ty Velikonocce vlastně jsou.“

A tak, protože to Toníka velice zajímalo a Anička neměla signál, se děti rozhodly, že se společně usadí k dědečkovi a poslechnou si, co se jim chystá vypravovat.